

que millora l'ànima, sinó una ànima bona la que millorarà el cos». L'altra és la inscripció del frontispici del temple de Delfos: «Coneix-te a tu mateix».

Totes dues tenen un valor importantíssim, almenys per a mí; totes dues tendeixen a crear una consciència.

L'esperit individualista no és inherent a l'home; ens ho diu la mateixa formació intel·lectual, que és una conseqüència de post-naixença, i que precisament determina la nostra extensió individual.

Es el llevat dels segles i la constant concreció de l'ideal que forma l'individu.

L'home, que pervé d'una massa abstracta, gràcies a l'obra de la col·lectivitat, esdevé concret, coneixedor del que és i pot ésser la seva llibertat individual.

Tots havem d'esforçar-nos a crear aquesta ànima bona perquè sigui un receptacle eficient de la futura estructuració de la societat.

I si nosaltres, fent-nos aquestes consideracions, arribem a la conclusió que la consciència de l'home és el control d'ell mateix, comprendrem aleshores la necessitat que no n'hi ha prou d'abolir els privilegis, sinó que també cal acabar amb els antagonismes de classe.

Un bon amic meu deia, no fa molt: Recabem per a nosaltres, els homes liberals, el dret de l'emancipació de tots els homes.

La diferència de classe creix del fet que pugui subsistir encara una organització econòmica on sigui possible desconèixer el dret de tots els homes a viure dignament.

I, per ara, jo no sé sinó un camí i una divisa. El de la cooperació: «Un per a tots i tots per a un».

La Cooperació és l'expressió d'una fórmula democràtica del sufragi universal que concedeix a cada un una part igual de sobirania i que situa l'home igual al seu semblant en l'exercici del dret en l'actuació de la cosa pública.

Ens enganyaríem, però, nosaltres mateixos si creguéssim que es pot anar a la substitució de l'actual estructura econòmica, d'una revolada; no, hi ha unes lleis que no es poden desconèixer.

Es tota la història dels moviments biològics i socials la que ens demostra que no és possible.

Del no res, no en pot neixer res.

Cap idea no pot tornar-se realitat, si abans no s'ha creat el mitjà o la manera de fer possible la seva conversió.

Si descuidàvem els antecedents, no arribaríem a cap conclusió.

Ho deiem abans: hi ha fets produïts d'uns pensaments i altres que produeixen, després, la naixença d'unes idees.

L'estat de subjecció de l'home motivà la Revolució Francesa. Tots els filòsofs del segle XVIII demanaven una societat on

havia de regnar la raó, una civilització que havia de proporcionar el benestar social, una perfectibilitat indefinida de l'home; realitzada la revolució, aquesta ho fou solament en un sentit ideal; la persistència dels defectes d'una organització social motivaren la naixença d'unes idees noves.

En ordre als fets econòmics, com a cosa tangible que són, cal una executòria prèviament traçada. Les institucions no es canvien si no es tenen preparats els òrgans substitutius.

Parlant de l'evolució econòmica dels pobles, ens cal només fer una imatge per adonar-nos de la raó de ço que deiem: tant en l'ordre moral com en el material tots tenim limitacions; amb tot, dintre els nostres pensaments, prefixem uns horitzons, i el procés evolutiu en un i altre sentit, és una marxa continuada vers aquests horitzons; com l'excursionista que puja una muntanya i veu al damunt seu l'infinit intens i retallat i que fins que es troba al bell damunt no veu l'altra muntanya. L'excursionista pot mentalment situar-se al lloc on vol arribar, però, per arribar-hi materialment, ha de caminar i caminar incansablement, trepitjar esbarzerars, reposar en el camí.

Adonem-nos, doncs, de la importància que té la nostra intervenció en el procés evolutiu de la societat i disposem-nos a contribuir amb el nostre esforç de cada dia a fer que la seva realització esdevingui més humana i més d'acord amb la nostra aspiració ideològica.

Tenim la doctrina, tenim una història tenim uns òrgans, a casa nostra, únic exemple en el món; tenim una Legislació codificada.

Vegem-la, estudiem-la i observarem com la Cooperació, no és cap utopia, sinó que respon a la mateixa llei d'evolució de la Humanitat.

Veurem les seves possibilitats que són les suficients.

Podem amb la Cooperació resoldre els més grans problemes plantejats.

Si els propis consumidors són els qui controlen els mitjans de producció tenen possibilitats per a racionalitzar-la.

Si es creen mutualitats de caràcter obligatori que previnguin tots els riscos, donem un pas decisiu per a l'emancipació de les classes.

I res més. Aquestes meves consideracions tenen, com a única finalitat la d'infondre als ràdio-oients que m'hagin escoltat la fe en l'esdevenidor del nostre poble que, en definitiva, serà sempre el que nosaltres voldrem.

Llarg i fervorosos aplaudiments acompanyaren el final del notable parlament transcrit, que causà una excel·lent impressió a tots els presents, els quals, junt amb el conferenciant, foren obsequiats per l'entitat amb un lonx. Continuaren bona esto-

na encara les converses a l'entorn del Cooperativisme, i de la gran eficàcia propulsora que li dóna R. A. de C., S. C., des del micròfon.

Un acte, en fi, ple de simpatia, durant el qual — ultra haver-se posat novament de relleu la competència del conferenciant senyor Dot — restà palesada, una vegada més, la vivíssima cordialitat amb què també és vista, pels elements directius del moviment cooperatiu, l'actuació social de Ràdio Associació de Catalunya, Societat Cooperativa.

Com informa "El Dever"

Aquest setmanari, al qual més d'una vegada hem tingut d'estirar les orelles, per la seva malèvola mania a servir els seus devots lectors una informació sovint tendenciosa i falsa, la setmana passada, amb motiu de la visita del senyor Inspector de primer ensenyament a la nostra ciutat, per tal de procedir a l'estudi de la substitució de l'ensenyança religiosa, dóna una informació una mica lluny de la veritat. Segons el seràfic setmanari, a Olot, no es pogué portar a cap la gestió per la qual el senyor Inspector havia vingut, per tal com a Olot no hi ha escoles religioses! Es necessita molta frescura i encara ho direm amb un mot més apropiat, barra, per a dir que ací no hi ha ordres religioses dedicades a l'ensenyament. Segons «El Dever» i els altres que pensen com ell, a Olot els P. Escolapis i les religioses del S. C. i altres, no ho són de religiosos, només en porten l'hàbit, és a dir són seglars disfressats de religiosos.

L'ensenyança que ells dónen gaudiria de la mateixa paradoxa. Però ni l'Inspector, ni la majoria de l'Ajuntament combreguen amb rodes de molí, i per tant no pogueren acceptar que els P. Escolapis fossin uns simples arrendadors de la cèlebre Mútua de Pares de Família. De la visita del senyor Inspector s'aixecà una acta que s'envià a Madrid on s'afirma que a Olot **hi ha ensenyança religiosa** i que el mitjà més adequat per a substituir-la — a més dels altres que es senyalen — seria la incautació dels edificis dels P. Escolapis per a la qual cosa — i no calia dir-ho en l'acta — el ministre d'I. P. té l'article 26 de la Constitució i si aquest no li semblés prou clar, el 44, que ho és abastament.

De l'esmentada acta es desprèn que Olot aplaudiria una aital mesura laitzadora i ensems hi aportaria tota la seva col·laboració en tots sentits. En prenguin nota, doncs, «El Dever» del resultat de la visita del senyor Inspector no fou tan inútil com ells diuen. Per de prompte la clausura serà inevitable.

La setmana * * *
vinent procurarem publicar l'acta de la sessió del Ple de l'Ajuntament celebrat el passat dijous, sobre aquest afer.

Recader Puig. - EL RAYO

Servei diari amb camió
d'Olot a Barcelona

OLOT: Carrer del Carme 9. (Esparteria)
BARCELONA: LA INTERNACIONAL. - Pau Iglesias, 11. - Telèf. 19.844